

Vor Tid er Rekordernes Tid. Hver Dag bringer nye Beretninger om Mænd, der har fløjet eller kørt hurtigere eller længere, end det nogensinde før er gjort. *Philius Fogg*, den berømte Englænder i Jules Vernes »Jorden rundt i 80 Dage«, virker snart helt forældet. Men selv om det er beundringsværdigt, at tapre Mænd vil vove Livet for at tjene Fremskridtet, selv om man næsten ikke fatter de uhyre Anstrebninger, den sammenbidte Udholdenhed, der ligger bag disse Præstationer, saa er det dog til syvende og sidst *Maskinerne*, der vinder; de olieblanke Stempeler, de aldrig svigtende Tændinger af den elektriske Gnist, de ufatteligt mange og hurtige Omdrejninger af Hjul eller Propeller.

Men selvfølgelig hyldes Rekordjægerne med Rette og er Nationens, ja hele Verdens Helte – indtil Beretningen om en ny Rekord optager alles Sind og skaber en ny Helt.

Dog, jo hurtigere man kører og flyver, desto mindre *ser* man. Og en skønne Dag begynder man saa smaat at tænke paa, om det ikke snart var værd at sætte Rekord i Langsomhed. For der er jo mange Maader at komme langsomt af Sted paa, og mange, der er parate til at give sig god Tid. Nogle bruger Apostlenes Heste og gaar Jorden rundt paa 5 Aar. Andre er ude for at tjene Penge paa deres Medmenneskers Nysgerrighed og Sensationslyst og ruller sig selv eller en Kammerat gennem Landene i en Tønde eller en Trillebør og sælger Postkort paa Vejen.

Og saa kan man selvfølgelig ro. Ja, man kan endog ro *gennem* Europa.

Jeg maa dog hellere med det samme slaa det fast, at min Tanke med at ro gennem Europa aldeles ikke var at sætte eller slaa nogen Rekord. Der var mange Ting, der paa mærkelig Vis spillede ind og gav mig den Idé at ro fra København til Middelhavet; men først og fremmest var det Ønsket om at se mig om, at lære nye Lande og Folk at kende; og næst efter det Ønsket om at prøve mine Kræfter, at leve et frit

Sportsliv i Kontakt med Naturen, overladt til mig selv og kun i Selskab med min lille, spinkle Baad. Og paa dette Grundlag begyndte mine Planer da at tage Form. Jeg fik fat i et Atlas over Europa og saa, at der virkelig eksisterede en »Vandvej« gennem vor Verdensdel, ja endda mange; og saa begyndte jeg Forberedelserne. Jeg tog heldigvis fat i god Tid, flere Maaneder før jeg var parat til Start, for der var utroligt mange Ting at bringe i Orden. Jeg skulde have Tilladelser fra de forskellige Landes Regeringer til at passere Floder og Kanaler, især da i Frankrig; og vigtigere endnu: Tilladelse til at passere over 300 Sluser. Det tog saa megen Tid, at jeg ikke engang fik trænet Spor i at ro i de Foraarsmaaneder, der gik forud for Starten; og selv om jeg nok havde roet meget før, saa kunde jeg ikke kalde mig selv for Distanceroer; en Tur fra København til Helsingør var paa det Tidspunkt den længste, jeg havde bag mig; 43 usle Kilometer; og nu skulde jeg tilbagelægge over 3000!

Men min Kajak og mine øvrige Grejer var i bedste Orden. Hvad andet kunde mit »Skib« hedde end »Viking«? En god, dansk Langturskajak var den; grønmalet Sejldug paa stærke Lærketræsspanter. Paa Dækket stod der paa Fransk Ordene: *København, Danmark, til Nizza*. Det skulde paa een Gang være en Oplysning for Folk og en Forpligtelse for mig selv til at gennemføre min Plan og naa det fjerne Maal, jeg havde sat mig.

Den Bagage, jeg kunde medføre i saa lille et Fartøj, beløb sig ikke til stort: en ekstra Pagaj (dobbeltbladet Aare), et Kapokredningsbælte, der samtidig tjente som Rygpude (og Hovedpude om Natten); en Dunsovepose, men *intet* Telt; et isolerende Underlag af Svampegummi til at sove paa; en Benzinprimus med tilhørende Kasserolle; et Fotografiapparat, der ligesom mine vigtige Papirer blev opbevaret i vandtætte Poser, og endelig det absolut mindst mulige i Retning af Landgangstøj: en Skjorte, et Par Ben-

klæder, Sokker og Sko. Jeg vilde jo altid være nær nok ved Vandet til at kunne holde Storvask! Over Kajakkens pæreformede Cockpit kunde jeg, naar jeg kom ud for haardt Vejr og høje Bølger, spænde et vandtæt Sejldugsdække i Smag med den Slags, som Eskimoerne bruger for at forhindre Bølgerne i at fylde deres Baade.

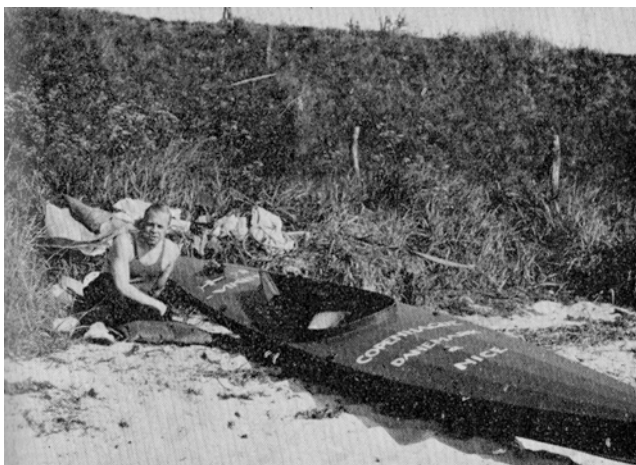
»Viking« starter i Hellerup Havn.

Den 5. Juni, Grundlovsdagen 1932, var jeg klar til Start. Der blæste en kølig Vind, da jeg stak i Søen fra Hellerup Havn. Snart laa jeg ude paa Øresund; en Flok af vinkende Venner stod bag mig, og foran mig laa Uvisheden, alle Vanskelighederne, der skulde overvindes; de 3000 Kilometer Vand – ja, man kunde ogsaa sige Land – der skulde gennemros.

Trods irriterende Vind og vanskelig Sø blev det en uforglemmelig Tur fra København til Nakskov, mit første Maal, hvor jeg vilde unde mig nogle Da-

ges Hvil. Selv den, der tror, at han kender Danmark ud og ind, faar sig en behagelig Overtaskelse, naar han ser sit Land fra Søsiden, især da fra en lille, uanselig Baad, der ligger ganske lavt paa Vandet. Uden Fare kan man ro helt ind til Kysten, smutte mellem de store Sten i Strandkanten og nyde Skønheden baade i Landskabet og paa det friske Hav med Fiskerbaadene hvide Sejl og hist og her en Damper, der trækker sin lange Fane af Røg bag sig.

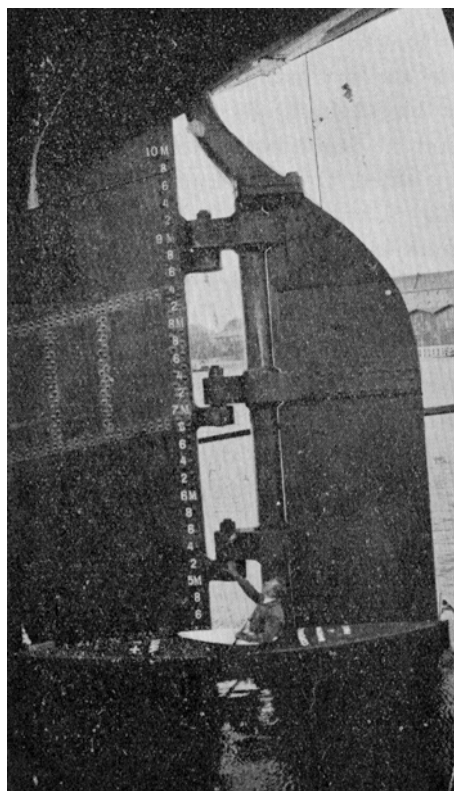
Jeg husker især Stevns Klint. Det var en stor Oplevelse at ro helt ind under dens truende stejle Skrænter, at kigge op til Højrup Kirke for at se, om den havde husket at flytte sig det berømte Hanefjed ved Nytaarstid, og langsomt at glide helt ind i Kridtklintens Hule, hvis Vægge var fyldte med sorte og brune Flintesten som en Julekage med Rosiner.

Min første Lejrplads ved Køge Bugt.

Hver Dag havde som Afslutning den særlige Spænding ved at søge Nattekvarter. En Nat sov jeg i en tom Baad ved Stranden; en, anden Gang maatte jeg nøjes med to Volde af halvraadden Tang til Læ mod den kolde Vind, og til andre Tider blev jeg

gæstfrit modtaget af venlige Bønder, der gav mig Husly enten i Ladens duftende Hø eller paa en mangelig Divan i Loftsværelset.

David og Goliath.

»Viking« hilser paa Ø. K.s Motorskib »India«.

Efter seks Dages Slid, der mærkedes kraftigt i mine lidt utrænede Arme, naaede jeg Nakskov. Det var fristende at hvile ud her; men ogsaa Hvilen maa have en Ende, og jeg havde saa lang Vej frem, at jeg altid følte en vis Utaalmodighed efter at komme videre. Jeg stod nu ogsaa overfor Turens første alvorlige Opgave: den første længere Distance over

aaabent Vand, de 14 Kilometer over Langelandsbæltet.

Da jeg fem Maaneder senere havde klaret Middelhavet i Oktoberstorme, tænkte jeg nu alligevel tilbage paa det forholdsvis fredelige Farvand med et Smil; men Dumdristighed er en daarlig Politik, især naar man kæmper sig frem imod saa fjernt et Maal, og jeg tog da ogsaa mine Forholdsregler: en oppustet Cykleslange i For- og Bagstavnen af »Viking« og dertil min tomme, tæt tillukkede Vandtank skulde hjælpe Baaden til at flyde, hvis det værste skulde ske.

Men »det« skete ikke. Jeg naaede velbeholden Langelands Kyst, fortsatte sydover til Ærø og besøgte Marstal, hvis raske Søfolk og flinke Roere gav mig et hjerteligt Velkommen. Siden strakte jeg Benene i Ærøskøbings snævre Gader og nød Synet af denne Dukkebyes maleriske gamle Huse. Derfra gik Turen videre; mit næste Maal var Als. Vejret var atter blevet koldt og blæsende, men dog ikke værre, end at jeg havde Mod paa at tage denne Strækning uden Ophold. Langt borte i Horisonten saa jeg højt Land med Bøgeskov; det maatte være Landet omkring Mommark, regnede jeg med, hvorfor jeg da ogsaa roede ivrigt til. Men med eet blev jeg klar over, at jeg havde taget fejl; det var Lyø; jeg var roet stik imod Nord, og da jeg nu søgte ind paa min rigtige Kurs, fik jeg Storm og Bølger ind fra den aller værste Side. Det blev en af de drøjeste Ture paa hele Rejsen, og det endte da ogsaa med, at jeg maatte søge mod Land. I fraadende Brænding lykkedes det mig med Nød og næppe at lande paa Sydkysten af Ærøs Vestpynt; det var intet mindre end et Under, at »Viking« ikke blev knust mod Strandens store Sten, og eet var i hvert Fald sikkert – jeg maatte vente paa bedre Vejr, før jeg fortsatte over Lillebælt.

Skønt jeg snart befandt mig som Gæst hos Ærøs rareste Bonde, var jeg dog utaalmodig efter at komme videre. Allerede ved Middagstid den følgende

Dag kom Længselen efter Søen atter over mig, og jeg stak i Vandet trods blindende Tordenbyger og skummende Bølger. Mit Kompas havde jeg selvfølgelig netop mistet den foregaaende Dag (det var derfor, jeg nær var landet paa Lyø), og at styre efter Vindens Retning var nærmest haabløst, for den lod ikke til paa noget Tidspunkt at kunne bestemme sig til, fra hvilken Kant den vilde blæse! Men over *skulde* jeg, og jeg regnede da ogsaa med, at jeg paa en eller anden Maade maatte faa Held til at ramme enten Als eller Jyllands Kyst.

Vandet drev mig ned under Oliefrakkens Halslinning og sivede kilrende videre ned over Kroppen for at ende i Baaden. Bølgerne brusede ind over Dækket, og havde jeg ikke været nødt til at bruge alle mine Kræfter, vilde jeg sikkert være blevet grundigt kold af de to Timer, jeg tilbragte i dette kolde Styrtebad. Men saa, netop som jeg var begyndt at frygte for, at jeg enten var roet helt galt og befandt mig: ude i Østersøen, eller at Als maaske havde flyttet sig, dukkede Mommark Færgehavns to hvide Fyr frem af Regntykningen. Det var et dejligt Syn! Jeg havde slumpet til at ramme mit Maal saa nøjagtigt, som om »Viking« var kørt paa Skinner.

Den Mand, der modtog mig ved min Ankomst til Als, skal jeg for Resten aldrig glemme. Det var Havnegendarmen, som havde den Opgave at føre nøje Bog over alle indgaaende og udgaaende Skibe med samt deres Besætninger. Og trods sin Lidenhed slap »Viking« ikke for at komme i hans Protokol. Rubrikkerne til Mandskabet var dog lette at udfylde; jeg var jo baade Kaptajn, Styrmand, Kok og Skibsdreng i een Person.

To Dage efter var Vejret klaret saa meget op, at jeg atter havde Lyst til at fortsætte. Jeg vilde jo ogsaa nok kunne sige Farvel til gamle Danmark i Solskin. Jeg husker endnu tydeligt, hvordan jeg først var roet bort fra Sydspidsen af Als uden helt at gøre mig klart, at jeg nu snart vilde miste de hjem-

lige Kyster af Syne. Flensborg Fjords Munding laa foran mig i Sommeraftenens Varmedis, og Solnedgangens bløde Skær svøbte sig om Land og Hav. Ovre paa Sydsiden af Fjorden kunde jeg allerede skimte Tysklands Kyst – et fremmed Land, og dog saa ligt mit eget, som jeg vidste, at jeg ikke skulde gense i mange, mange Maaneder. Da var det med eet, at jeg syntes, jeg maatte sige det Farvel en Gang til – *rigtig* Farvel. Jeg vendte min Baad, rettede dens Stævn mod Nord og roede tilbage helt ind til Kysten. For sidste Gang skurede »Viking«s Køl mod Sandet. Oppe foran en Villa paa Skrænten vajede et stort Dannebrog; en Flok unge Mennesker vinkede til mig og ønskede mig god Rejse – og saa endelig vendte jeg mit lille Fartøj og satte Kursen mod Syd, mod fremmede Lande og ukendte Strande.

Frisisk Bondegaard.

Desværre var det nu snart forbi med at ro i det salte, friske Vand. Et Par Dage senere roede jeg i susende Blæst op ad Kielerfjord mod Holtenu, hvor Kielerkanalen har sin østlige Indgang. Foran mig hævede den vældige Sluseport sig med sine to gigantiske Staalfløje; og nu oplevede jeg for første Gang det, som jeg siden skulde opleve over 300 Gange, før jeg atter naaede frit Vand i Middelhavet. Endelig kom det Tidspunkt, da nogle mindre Far-

tøjer skulde igennem, saa at ogsaa jeg kunde smutte med ind gennem den Aabning, der var stor nok til at lade en Oceandamper passere. Sluseporten lukkede sig bag os, Vandet fra Kanalen fyldte Bassinet op; vi hævedes langsomt, og til sidst laa vi alle i Højde med Vandet paa den anden Side af Port Nummer to; den aabnedes langsomt – og vi kunde fortsætte. Men tro ikke, at det var gratis; det kostede mig hele 12 Mark at faa Lov til at komme ind og atter ud af Kielerkanalen, lige saa meget som en velvoksen Fiskekutter skulde betale.

Det var en underlig Fornemmelse! saadan at padle tværs igennem Jyllands Rod. Paa begge Sider af den brede Kanal hævede Landet sig i Begyndelsen stejlt op i græsklædte Skrænter, og højt oppe spændte Jernbanen og Landevejen deres dristige Brobuer over Vandet. Selv maatte jeg i de følgende to Dage slide mig langsomt frem og Gang paa Gang se mig passeret af hurtige Fragtdampere eller ivrigt tøffende Motorbaade. Men Farten gennem Kanalen var langtfra kedelig; overalt mødtes jeg med Venlighed af Beboerne, der saa med Nysgerrighed paa min lille Baad, og kedede jeg mig, kunde jeg altid slaa en Passiar af med de taalmodige Tyskere, der sad paa Breddens solide Stensætning og tiskede.

Mine Vanskeligheder var dog langtfra forbi, fordi jeg nu havde sagt Farvel til Havet og befandt mig i det »tamme« Ferskvand. I Brunsbüttelkoog, hvor Kielerkanalen ender og munder ud i Elben, skulde jeg atter passere de vældige Sluseporte, og da jeg ikke selv kunde vælge Tidspunktet, skete det hverken værre eller bedre, end at jeg blev sluppet ud i Elben paa det allerværste Tidspunkt, da Flodens Kamp med Tidevandet fra Nordsøen stod paa sit højeste. Da der samtidig blæste en stærk Vind, var Elben som en kogende Kedel af Strømninger og krappe Bølger. Men Uroen varede heldigvis ikke længe; Floden fik snart Overtaget, og Strømmen gik nu stød og rask udefter mod Havet, saa rask, at det nu blev

for meget af det gode: jeg blev ført med forbi Mundingen af den Kanal, ad hvilken jeg skulde fortsætte mod Vest gennem Nordtyskland, ikke mindst fordi det var næsten umuligt at faa Øje paa den i de enorme Strækninger af Sandbanker og Slamaflejringer, som nu strakte sig langs begge Bredder af Floden. Efter en haard Kamp op imod Strømmen naaede jeg dog tilbage, og efter at være kommet paa den rigtige Side af denne nye Kanals Sluseport, fandt jeg Husly paa Høloftet i en Kro, fra hvis Højttaler jeg pludselig hørte de hjemlige Ord »København, Kalundborg!«. Fjernt fra Danmark kunde jeg lade mig dysse i Søvn af velkendte, hjemlige Toner.

Nu fulgte der nogle Dages fredelig og let Sejlads. Bremerhafnen var mit næste Maal. Det var en underlig Fornemmelse at ro rundt i denne store Havnebys store Dokker, hvor min Dværg af en Baad syntes endnu mindre i Sammenligning med de vældige Atlanterhavsdampere; men saa maatte jeg trøste mig med, at der dog var een Ting, som disse Kolosser ikke kunde gøre; de kunde ikke sejle *gennem Europa*.

Her ude i Nordvesttyskland, i Landet, der gennemstrømmes af de store Floder Elben, Weser og Ems, er al Sejlads ganske og aldeles afhængig af Tidevandet. Og da jeg derfor stod overfor at skulle ro hele 65 Kilometer op ad Weser – fra Bremerhafnen til Oldenburg – var jeg helt klar over, at jeg maatte tage stedkendte Folk med paa Raad. Hos nogle velvillige Fiskere fik jeg nøjagtig Rede paa Tidevandet, og da det gjaldt om at naa saa langt som muligt op ad Floden med det stigende Havvand, startede jeg fra Bremerhafnen en lille Time før Ebben skiftede til Flod. Saa vilde jeg i godt seks Timer blive hjulpet op ad den Strøm, som det ved Lavvande vilde have været umuligt at forcere.

Først gik det lidt trægt; men snart gled jeg hurtigere og hurtigere af Sted; ja, saa ivrig blev jeg efter at udnytte de Fordele, Højvandet bragte mig,

at jeg slet ikke gav mig Tid til at spise noget den Dag. Paa nogle Slurke Vand holdt jeg min »Motor« i Gang, og det lykkedes mig virkelig at tilbagelægge hele den 65 Kilometer lange Strækning uden Hvil. Og saa befandt jeg mig i Oldenburg, i vor gamle Kongeslægts By.

De følgende Dage var ikke særlig morsomme; jeg roede ad lange, lige Kanaler, der laa saa dybt, at jeg slet ikke kunde se Landet omkring mig. Kun Røgen fra Mosebrande fortalte mig om Landskabets Karakter, og hist og her saa jeg da ogsaa de flade, trøstesløse Linier i Sletten, afbrudt af en vældig Fabriksbygning, hvor der fremstilledes Tørvesmuld – et Produkt, der egner sig lige godt til Indpakning af fin Frugt som til Staldstrøelse.

Nætterne tilbragte jeg hos venlige østfrisiske Bønder, hvis Plattysk jeg efterhaanden lærte at forstaa, og baade sprogligt og landskabeligt mindede disse Egne om Holland, saaledes som jeg havde forestillet mig det – og som det ogsaa snart viste sig at være.

Emden blev min sidste By i Tyskland. Her fik jeg nu atter Saltvand under Kølen, da jeg skulde over den brede Dollarbucht for at naa Holland. Men Vejret var sommerligt varmt og ganske stille, saa jeg behøvede ikke at frygte den 20 Kilometer lange Strækning i aaben Sø, som skilte mig fra mit Maal, Fisker- og Grænsebyen Delfzijl i Holland. Jeg naaede dens Yderhavn henved Solnedgang; ja, jeg naaede *til* Delfzijl; men heller ikke længere – i første Omgang. Og det gik saaledes til: efter at have passeret Toldkontrollen opdagede jeg til min store Sorg, at jeg kort forinden maatte have tabt mit danske Flag, og hvorledes skulde jeg kunne fortsætte Rejsen, naar jeg ikke kunde vise de rød-hvide Farver? Jeg roede tilbage og begyndte en systematisk Eftersøgning i det stille Vand – men forgæves. Da jeg nu var blevet klar over, at det var gaaet tabt, og at jeg maatte skaffe mig et nyt, viste det sig, at min Eftersøgning havde foraarsaget en skæbningsvanger

Forsinkelse, for da jeg kom til den Sluseport, der skulde give mig Adgang til Holland, var den lukket. Og Holland er paa en Maade som en stor Butik; man lukker for Landet Kl. 6 om Aftenen, og efter dette Tidspunkt kan man hverken for gode Ord eller Penge faa Adgang til Landet bag de vældige, slime-de Diger. Sluseporten var nu som en lukket Byport i en middelalderlig Stad. Jeg var ynkeligt spærret ude og kunde give mig til at synge »Ach, du lieber Augustin!«

Men Delfzijls Dreng reddede mig! Disse raske Fiskersønner viste sig at være gode Sømænd og Kammerater, og uden dem vilde jeg aldrig være kommet ind i Byen den Aften, men være blevet tvunget til at overnatte paa Havet i min trange Baad. Nu kom de løbende ud langs Digets Top, og gennem et ivrigt Tegnsprog kom vi i Kontakt med hverandre, og i Forstaaelse. Snart havde de dannet Kæde, og omend med stort Besvær saa lykkedes det os nu at faa først mig og siden Kajakken hevet i Land. Under Raab og Latter bar de mit Fartøj i Triumf gennem den morsomme Fiskerbys trange Gader, forbi renvaskede, broget malede smaa Legetøjshuse og smilende Hollændere i Træsko og Posebukser – ind paa den *rigtige* Side af Slusen i den Kanal, der skulde føre mig videre mod Vest. »Viking« var atter i sit rigtige Element.

Holland er en ren Lækkerbidsken for en Kajakroer. Det har jo lige saa mange Kanaler, som der er Landeveje i Danmark, og man behøver aldrig at være i Vildrede med, hvordan man skal komme fra den ene By til den anden. Hvilket Liv og hvilken Færdsel man oplever her! Om Bord paa de bredmavede Skøjter og Lægtene fragtes al Slags Gods og alle Slags Produkter gennem det lave, frugtbare Land, hvor prægtigt Kvæg, velholdte Gaarde og et Utal af Vindmøller giver netop det fredelige Præg af Holland, som man er indstillet paa at finde. Og om Bord paa disse broget malede Skibe lever Kanal-

skipperne deres rolige Liv; ja, her bor de med hele deres Familie, Hunden iberegnet, omgivet af Blomsterkassernes Pragt og de skinnende Messing- og Kobberting i de sirligt holdte Kahytter.

Men der findes selvfølgelig Landeveje i Holland, og hvor de skærer Kanalerne, maa der bygges Broer; ved disse finder man altid en gammel, skæget Stabejs, som kræver Betaling for alle de Skibe, der passerer, og som han maa løfte Vippebroens to Halvdele for; men det virkede unægteligt lidt uretfærdigt, at ogsaa jeg, der med Lethed kunde smutte under Broerne uden at ulejlige Bromanden, maatte punge ud og bløde en 25 Øre hver Gang. Dog var det Pengene værd at se, hvordan denne Afgift blev opkrævet: Brovagten stak en lang Medestang ud imod mig; i Enden af dens Snøre hang der en gammel Træsko og dinglede, og i Snuden paa den puttede man saa sin Sølv mønt. Ganske praktisk – ikke?

Gammel Kanalport i Leek, Holland.

Jo, Holland var et herligt Land at ro i. Naar jeg om Aftenen satte mig ved Bredden af en Kanal for at koge min simple Suppe, kunde det ganske vist virke temmelig generende, at Befolkningen betragtede mig med samme Nysgerrighed, hvormed vi i Danmark vilde betragte en Zulukaffer, der slog sig ned for at stege en Lunch af en Løve ved Kanten af en Landevej; men det var under alle Omstændigheder en *velvillig* Nysgerrighed, man viste mig, og det var en stor Oplevelse at lære Befolkningen at kende.

Under mine Forberedelser hjemme i Danmark havde jeg blandt andet været i Forbindelse med det hollandske Konsulat, hvor en Dame havde betroet mig, at jeg vist skulde skynde mig, dersom jeg vilde ro over Zuidersøen; man var nemlig i fuld Gang med at udtørre den, sagde hun. Da jeg nu nærmede mig Staveren, den lille Fiskerby paa Zuidersøens østlige Kyst, hvor Hovedkanalen gennem Friesland munder ud, var jeg ganske naturligt ikke saa lidt ængstelig for, at hun skulde have haft Ret. Det var en ualmindelig blæsende Sommerdag, da jeg nærmede mig de høje Diger, bag hvilke jeg vidste, at Zuidersøen, eller hvad der havde været Zuidersøen, gemte sig. Jeg fik fortøjet »Viking« og satte derpaa i Løb henover en Mark og op ad Digets stejle Skraaning.

Men der var sandelig ingen Grund til at frygte for, at der ikke skulde være Vand nok under min Køl, naar jeg begav mig ud paa Farten til dette Indhavs vestlige Bred; Zuidersøen laa vældig og truende foran mig; lave Regnskyer fo'r hen over Himlen, og vrede, hvidtoppede Bølger skummede mod Digets Fod. Hele det Billede, der viste sig for mig, kunde bedst sammenlignes med Kattedag i Storm, som det ser ud, naar man staar paa Bankerne ved Gilleleje.

Eet var i hvert Fald sikkert; det vilde være ganske uforsvarligt at begive sig ud paa dette oprørte Hav i en spinkel Kajak, ikke mindst, fordi de korte Bølger, der dannes i fersk og forholdsvis lavt Vand,

er langt vanskeligere for en lille Baad end Havets roligere om end langt større Bølger.

Jeg maatte derfor blive i Staveren; og jeg behøvede slet ikke at skamme mig over min Forsigtighed; i de tre Dage, jeg opholdt mig i den lille By for at vente paa bedre Vejr, blev dens Havn efterhaanden helt fyldt med alle Slags Skibe, lige fra Rigmands-Sejlyachter og Motorbaade til fattige Fiskerkuttere; alle maatte de søge Læ for Stormen, og det kedelige lille Fiskerleje oplevede nogle livlige Dage, hvor Hovedgaden vrimlede med diskuterende Søfolk af enhver Slags, hvor Krostuen var ganske usigtbar af Tobaksrøg, og hvor Vejrmeldingsstationen yderst ude paa den forblæste Mole hver Time paa Dagen var omringet af en utaalmodig Skare, der spændt fulgte Barometernaalens Fald – og haabede paa dens Stigen.

Selv fandt jeg Husly hos en prægtig Bondefamilie. Det var jo Sommer; Køerne var paa Marken, og Familien havde derfor let ved at overlade mig det Sted, der altid er særlig propert paa en hollandsk Gaard: Kostalden. Jeg fik en Seng sat ud i en af de renskurede Baase, hvis Rude var smykket med smaa fine Gardiner, og i Familiens hyggelige »Køkken-Dagligstue« lærte jeg nu i de Dage, Stormen varede, langt mere Hollandsk, end jeg kunde have lært ved at bo paa det fineste Hotel i Amsterdam.

Endelig stilnede Stormen dog af, og alle vi Søfolk spredtes for de roligere Vinde, der nu blæste. Mit Maal var Enkhuisen paa den anden Side af Zuiderøen, og selv om Bølgerne gik højt, naaede jeg dog sikkert over for den følgende Dag at fortsætte mod Syd til Volendam. .

Volendam er en morsom By; men den er desværre ødelagt af de alt for mange nysgerrige Turister, der kommer farende i flotte Rutebiler fra Amsterdam og aflægger den et hastigt, pligtmæssigt Besøg; paa en halv Time faar de købt de traditionelle Souvenirs (der er fabrikeret i Japan), faar set sig mætte paa Be-

folkningens morsomme Dragter, faar fotograferet et Par Ruller Film – og kan saa prale med, at de har været i Volendam, et af de Steder, man *skal* se.

Desværre er Befolkningen ogsaa blevet ødelagt af alle disse Turister; de gamle Fiskere, der sad paa Hug nede ved Havnen, generede sig slet ikke for at kræve Penge for at blive fotograferede – og helt for-tænke dem i det kan man vel ikke. Men Volendam blev jeg af den Grund hurtigt ked af. Jeg satte derfor Kursen mod den lille Ø *Marken*, der ligger i Zui-dersøen et Par Kilometer fra Volendam. Marken er ganske vist ogsaa meget overrendt af Turister, fordi dens Befolkning gaar i de allermest maleriske Dragter, som findes i Holland; men da de overfladiske Turister sjældent naar længere end til Postkort- og Souvenirboderne i den lille Bygd, hvor de lander, er Resten af Øen temmelig uberørt af det moderne Liv og dets Jag – og derfor virkelig en Oplevelse. Og jeg kom jo heldigvis i mit eget Skib; jeg kunde selv bestemme Farten, hvorfor jeg da ogsaa blev hele tre Dage paa denne mærkelige Ø, hvis Befolkning det var meget interessant at lære at kende.

Gadescene fra Marken.

Markens Beboere er prægtige Typer, der lever og klæder sig, som deres Forfædre har gjort det i

Hundreder af Aar. Alene deres Dragter er et Stu-dium, der lønner sig, og hvis man f. Eks. ikke straks bliver indviet i Hemmeligheden ved Børnenes Paa-klædning, kan det løbe helt rundt for En. Kort ef-ter, at jeg var landet, traf jeg saaledes en sød lille Pige med lange, gule Krøller, og jeg kunde ikke lade være med paa mit mangelfulde Hollandsk at fortælle hende: »Du er rigtignok en sød lille Pige.« Svaret kom omgaaende, og alene Tonen var nok til, at Ordene selv var overflødige: »Jeg er en Dreng!« sagde »hun«. Og derved blev jeg klar over, at der var en Hemmelighed at udforske.

De mindste Børn paa Marken, de, der er under 5 Aar, gaar nemlig ganske ens paaklædt; baade Piger og Drengene gaar med brogede Skørter, smukt brode-rede Bluser og Kyser, hvorunder deres blonde Haar kryber frem i lange saakaldte »pijpekrullen« (Pibe-krøller). Men hvordan skal man saa undgaa Fejlta-gelser? Jo, Kyserne gemmer paa Hemmeligheden; Drengene har nemlig en Roset øverst oppe i deres Hovedbeklædning.

Hermed er Problemet dog ikke til Ende; naar Drengene naar 5 Aars Alderen, begynder de at gaa med rigtige Pludderbukser af samme Slags, som de voksne Bønder og Fiskere bærer; men endnu be-holder de det lange Haar, Blusen og Kysen. Først naar de er 7 Aar, bliver de helt »udklækkede« – og saa er de til Gengæld klædt nøjagtig paa samme Maade som de voksne Mænd, ja de ligner virkelig hele Mandfolk i Lommeformat.

Mit Fotografiapparat kom flittigt i Brug, mens jeg var paa Øen, og heldigvis var der ingen, som for-langte Afgift; det vilde være blevet en dyr Omgang. Men jeg manglede endnu det halve af Holland, og der var langt til Nizza, saa jeg maatte meget mod min Vilje ro videre. I de følgende to Uger fik jeg lagt baade Amsterdam, Leiden, Delft og Rotterdam bag mig. Men i Rotterdam kom jeg ud for en meget ubehagelig Oplevelse, som jeg aldrig vil glemme,

og som meget let kunde have sat et brat Punktum for hele min Tur.

Gammel Mølle i Rotterdam.

Siden Østersøen havde jeg jo slet ikke haft Brug for mit »Eskimo-Dække« over Kajakkens Aabning; og den Tryghedsfølelse, jeg efterhaanden havde faaet ved at ro i de stille Kanaler, fik mig ogsaa til at begive mig ud i Rotterdams vældige Havn med aabent Cockpit, for hvem skulde have troet, at der paa en ganske stille Dag kunde gaa Kæmpebøl-ger dér? Nok er det – jeg blev eftertrykkeligt over-rasket; pludselig saa jeg en vældig Bølge komme rullende hen imod mig; det saa baade mystisk og farligt ud; netop fordi Vandet var ganske stille, var en saadan Bølge farlig; og før jeg fik sundet mig,

opdagede jeg, at to endnu større Bølger fulgte efter den første.

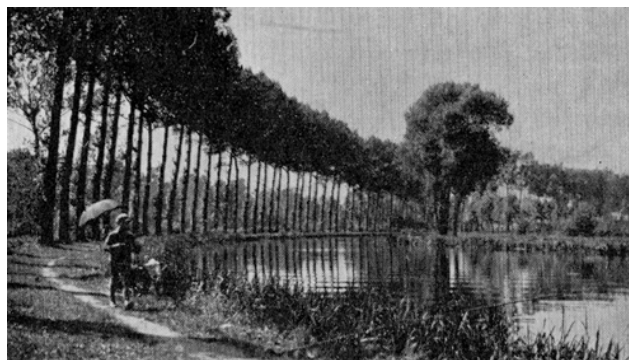
Jeg blev ramt med en pludselig Voldsomhed, der paa et hængende Haar havde kæntret »Viking«, men som i hvert Fald fyldte den med saa meget Vand, at jeg slet ikke kunde forstaa, hvordan den kunde holde sig flydende; de to næste Bølger var jeg lidt mere forberedt paa; men de fik ogsaa skvulpet adskillige Liter ækelt, mudret Flodvand indenbords, og jeg saa i Aanden, hvordan det var Slut med min Europatur, hvordan jeg snart maatte til at svømme for Livet, mens min lille Baad og alle mine gode Sager langsomt lagde sig til Rette paa Bunden af Rotterdams Havn. Da den første Bølge ramte mig, laa Baaden endnu ret stille, og det var derfor, jeg tog saa meget Vand ind; heldigvis fik jeg nu et godt Tag i min Pagaj og begyndte at padle som en rasende, hvorved jeg noget afbødede Virkningen af de to følgende Bølger, og det var dette, der reddede mig; men Resultatet var dog saadan, at jeg langtfra vidste, om jeg var købt eller solgt. »Viking« laa ganske lavt i Vandet; selv sad jeg med Benene i Vand, og det skvulpede frem og tilbage i Kajakken i uhyggelig Nærhed af mine Papirer og mit Fotografiapparat, der ganske vist laa stuvet øverst oppe i de vandtætte Poser – men dog!

Og det værste ved hele Situationen var, at jeg aldeles ikke kunde komme i Land og faa Baaden øset. Det var nemlig Lavvande, og Kajmurene hævede sig slimede og ækle mange Meter over Vandet. I hele to Timer maatte jeg derfor ro videre op ad Floden, mod Strømmen, siddende i en Baad, der var saa fuld af Vand, at den hvert Øjeblik truede med at gaa til Bunds. Endelig naaede jeg et Sted, hvor en Del tungtlastede, lave Lægtene laa fortøjet, og en rar Skipper paa en af dem hjalp mig paa det tørre op paa sit Dæk. Ved forenede Kræfter lykkedes det os ogsaa at faa »Viking« hevet op, og i de næste tre-fire Timer havde jeg nok at gøre med at tørre mine

vigtige Papirer og Kort i Skipperkonens Bagerovn; helt vandtætte havde mine Poser altsaa ikke været.

Det blev min sidste Oplevelse i Holland; men ikke den behageligste!

Fra Holland kom jeg uden større Begivenheder til Scheldefloden, og en graa og trist Regnvejrsdag roede jeg den lange Vej ind gennem Antwerpens store, travle Havn. I hele tre Dage laa »Viking« fortøjet her blandt alle mulige Dampere fra Alverdens Lande, og mange nysgerrige Blikke blev rettet mod dens grønne Sider og det lille danske Flag, jeg i Mellemtiden havde faaet skaffet mig til Erstatning for det tabte.

Kanalparti i Belgien.

Før Afrejsen fra Danmark havde jeg fra den belgiske Regering faaet tilsendt en stor, tung, emailleret Metalplade af samme Slags som dem, Automobiler er udstyret med; dens hvide Nummer paa den sorte Grund skulde skaffe mig gratis Passage gennem alle belgiske Sluser.

Jeg var unægtelig lidt spændt paa, om den nu ogsaa vilde virke; men det gjorde den heldigvis, og nu gik Turen glat ad nyanlagte Kanaler og gennem nye, moderne Sluser mod Syd til Bryssel gennem et smilende og smukt Landskab. En Dag passerede jeg en gammel, forfalden Stenbro, som saa ud til at

kunne stamme helt tilbage fra Romertiden, og oppe paa Broen stod der en lille Flok sortklædte Munke med lange, ærværdige Skæg. De smilede venligt til mig og gav mig ved ivrige Vink at forstaa, at jeg skulde standse. Resultatet blev, at jeg fik en hjertelig Indbydelse til at besøge deres Kloster, der laa i Nærheden, og den Gæstfrihed, jeg mødte hos de hellige Brødre, blev et af mine bedste Minder fra Turen gennem Belgien.

Da jeg kom til Bryssel, vakte jeg og min Kajak for første Gang virkelig Opsigt. Hollændernes Interesse var jo af en lidt for maabende Slags og gav sig aldrig Udslag i Følelestilkendegivelser; nej, der skal sikkert mindst et Jordskælv eller i hvert Fald en kraftig Oversvømmelse til, før de brave Hollændere lader sig rokke ud af deres ellers uforstyrrelige Ro. Belgierne var et helt andet Folkefærd, i hvert Fald de fransktalende Belgiere i Landets sydlige Halvdel. Da jeg roede op gennem den store Kanal, der løber gennem Bryssel, stod der i hvert Fald tykt med Fodgængere paa de mange Broer, der krydser Kanalen, og da de kunde læse sig til Maalet for min Færd paa »Viking«s Dæk, var de alle meget opsatte paa at vinke til mig og ønske mig god Rejse. Jeg var helt bange for, at Broerne ikke skulde kunne holde til al den Trængsel; men det var morsomt at kigge op paa de mange Ansigter, og jeg slap da for at faa Sten og Spytklatter i Hovedet, saaledes som det tit var sket i de større hollandske Byer, hvis Drengene synes at være ikke saa lidt mere uartige, end Gennemsnittet af europæiske Drengene er det.

Syd for Bryssel herskede der en meget livlig Trafik paa den Kanal, jeg nu fulgte. Landskabet var ganske overordentlig smukt, og jeg undrede mig over, at jeg virkelig nærmede mig et af Europas mest snavsede Industri- og Minedistrikter, Egnen omkring Charleroi. Men med eet begyndte Tegnene da ogsaa afvise sig; Vandet blev smudsig af Sod

og Olie, og min pæne »Viking« slæbte snart af Sted med flere Pund af dette ækle, sorte, fedtede Snavs.

Kanaltrafikken var nu blevet ganske enorm. Langs Bredden løb der smalle Trækstier, og det var underligt at se, paa hvor mange Maader Belgierne fik deres brede Kanalfartøjer transporteret af Sted. I Holland sejles Skibene som oftest paa Kanalerne; men i Belgien trækkes de, enten af gamle, ombyggede Lastautomobiler eller af kraftige belgiske Heste; ja, af og til ogsaa af Mennesker! En tidlig Morgen saa jeg saaledes en stor, tungtlastet Kulpram blive slæbt møjsommeligt hen ad Kanalen af Skipperen, hans Kone og deres 12-aarige Søn. En anden Dag saa jeg et endnu mærkeligere Syn; det var en ung Pige paa henvend 16 Aar, som gik og læste i en Roman inde paa Trækstien; uden et Øjeblik at tage Blikket fra den øjensynlig meget spændende Bog langede hun med visse Mellemrum et Piskeslag ud efter to sløve Muldyr, der gik foran hende og trak hendes Faders Flodbaad.

Det var underligt at ro gennem dette Industridistrikt, hvor moderne Maskiner og Teknik spillede saa stor en Bolle, og saa at se Mennesker være Trækdyr, ja selv ude paa de frodige Hvedemarker lod det til, at man endnu befandt sig i Middelalderen; dér gik krumbøjede Bønder og mejede Kornet med en gammeldags Segl; saadan er Belgien, en mærkelig Blanding af moderne og gammelt. Dette havde især slaaet mig, da jeg midt mellem Antwerpens gamle ærværdige Bygninger havde set Europas højeste Bygning og vist nok eneste rigtige Skyskraber, en Kolos paa 25 Etager.

Men snart laa Charlerois sodede Luft bag mig; Larmen fra Kulminer og Fabrikker var forstummet, og gennem det smukkeste Bjerg- og Skovlandskab nærmede jeg mig den franske Grænse. Det var stegende varmt, og jeg maatte ofte søge Skygge og Kølighed ved at ro ind under de stejle Flodbrinker; de havde samtidig den Fordel, at de var bevokset

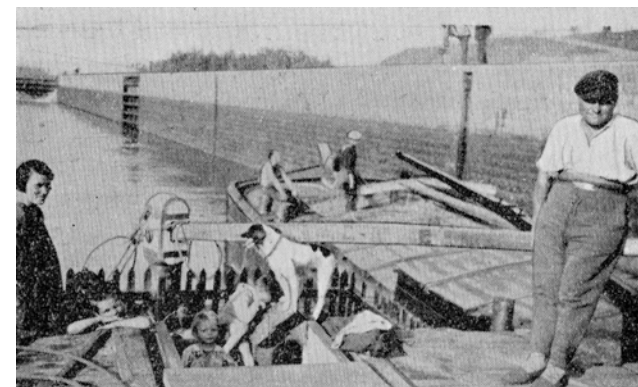
med kilometerlange Strækninger af en Slags meget saftige og velsmagende Bær, der mindede om Brombær, men som var langt bedre. Det sparede mig mange Maaltider, og der var Gange, hvor jeg formelig spiste mig gennem Landet; det gik ikke saa lidt langsommere end at ro, og jeg rev mig godt paa de mange Torne, naar jeg hev mig frem fra Busk til Busk; men det var Slidet og Smerten værd.

Og saa en skønne Dag var jeg ved den franske Grænse; jeg var klar over, at der vilde være en hel Del at ordne med Pas og Told; men skønt jeg holdt skarpt Udkig, kunde jeg intet Sted opdage nogen Grænsestation eller Vagt. Jeg var vist kommet hele tre Kilometer paa den, anden Side Grænsen, da jeg pludselig blev raabt an af en meget vred og meget svedende Gendarm, der indhentede mig paa sin Cykle, som han smed fra sig for at kunne rette sin Karabin imod mig. Der var ingen Tvivl om, at han ansaa mig for en meget fordægtig Person, og selv om hans Sprog blev »talt« med Armene og med meget vrede Grimasser, var jeg ganske klar over dets Betydning; jeg skulde følge med ham.

Det blev en hyggelig Eftermiddag! I over to Timer forhandlede jeg frem og tilbage med de franske Toldembedsmænd i den lille By Jeumont, før jeg slap gennem deres Skærsild med »Viking«, og da dette endelig lykkedes mig, var jeg 150 Francs – 35 gode danske Kroner – lettere! Dem maatte jeg punge ud med for i det hele taget at faa min Kajak ind i Landet. Det var en kedelig Velkomst.

I de følgende Dage gik Turen i hurtige Dagsrejser gennem nogle af Nordfrankrigs smukkeste Egne. Det var Oise Floden, jeg nu befandt mig paa, og her rørte der sig et afvekslende Liv. De fleste franske Flodskippere boede – ligesom deres hollandske Kolleger – paa deres Skibe sammen med Kone, Børn og Husdyr, og en Dag, da jeg var blevet særlig træt af at padle »Viking« frem i den brændende varme, tor-dentunge Luft, blev jeg heldigvis ogsaa inviteret om

Bord paa en Flodbaad. Invitationen gjaldt selvfølgelig ogsaa min Kajak. I de følgende Dage var jeg nu fransk Flodskipper. Jeg skiftedes med Kaptajnen til at staa ved Roret; naar vi kom til en Sluse, hjalp jeg til med Fortøjningerne, om Aftenen legede jeg med hans snavsede, men glade Unger paa de brede, skraanende Dæksluger, og om Natten, naar vi laa sikkert fortøjet, sov jeg i hans Kahyt, efter at vi i nogle hyggelige Timer havde udvekslet Oplevelser fra Verdens fjerneste Kanter.

Familieliv paa en fransk Flodbaad.

Den Dag, da vore Veje skiltes, og da »Viking« atter maatte sættes i Vandet for at bevæges videre med Haandkraft, blev Afskeden fejret paa meget festlig Maade: Skipperens Kone slagtede en af de Kaniner, der sammen med en Flok Høns boede i et Bur paa Dækket, og det blev en herlig Middag, ikke mindst i Sammenligning med den Smalkost, jeg var vant til til daglig: lidt Suppe med Kartofler, Urter og tørt Brød.

Snart gled de to Baade fra hinanden; »David« sagde Farvel til »Goliath«. Det sidste, jeg saa, inden Flodbaaden forsvandt om et Sving i Floden, var Skibshunden, som med ivrig Gøen sprang frem og tilbage paa Dækket, og med Fare for at falde i Van-

det bragte mig en sidste Hilsen, før den trak sig tilbage til sit Hundehus, Samme Hus havde for Resten et Navn – et Navn, som vist alle Hundehuse paa alle franske Flodbaade har (eller kunde have); det stod malet med store, kejtede Bogstaver over dets Indgang: Loppevillaen,

Fra Oise var jeg nu naaet ned paa Seinen, og havde Trafikken før været stor, saa var den nu endnu livligere. Her befandt jeg mig paa den største og vigtigste Vandvej gennem Frankrig, hvor en evig Række af Flodbaade sejler frem og tilbage mellem Atlanterhavet og Middelhavet, fra Le Havre til Paris, Lyon og Marseille med alle Slags fremmede Varer, med Benzin og Olie og amerikanske Industrivarer – og tilbage igen med Sydens rige Produkter, med Korn i Sække og Vin i vældige Tønder.

Paris er en enorm By, ikke mindst naar man kommer roende igennem den i en ussel lille Kajak. Den sidste Aften, før jeg kom ind til Byen, havde jeg slaaet mig ned ved Flodbreden netop der, hvor de første Forstæders spredte Bebyggelse viste sig. Jeg fik at vide, at der var henved 20 Kilometer til Paris ad Landevejen; men da jeg spurgte om Afstanden ad Floden, lød Svaret: 70 Kilometer.

Saa jeg blev nødt til at starte meget tidligt, hvis jeg vilde naa Paris paa een Dag. Fra Klokken 5 om Morgenen til Klokken 8 om Aftenen maatte jeg sidde i samme Stilling og ro; Varmen var, som den er i August, naar et voldsomt Tordenvejr trækker sammen, og min Forplejning indskrænkede sig til lidt Vand, en Humpel Franskbrød og nogle Tomater; saa det var ikke underligt, at jeg efter den Omgang nød at komme i en rigtig Seng for første Gang i flere Uger. Jeg vilde nu hvile ud og se Paris efter i Sømmene; jeg vilde i et Par Uger glemme, at jeg var Kajakroer, glemme mit fjerne Maal og kun nyde Tilværelsen.

Men helt fik jeg ikke Lov til at være Privatmand.

Oppe i Grønland var der kort forinden sket en sørgelig Ulykke; den unge engelske Grønlandsforsker Watkins var druknet under en Tur med sin Kajak, og nu havde alt, hvad der lugtede af Kajak eller smagte af Grønland, faaet den allerstørste Interesse for Aviserne. Jeg var blevet »opdaget« af en Pariseravis, jeg blev fotograferet og interviewet, og Resultatet var, at det store Filmsselskab »Paramount« vilde optage en Talefilm af mig til deres Ugejournal.

Jeg viser Kæntningsøvelser paa Seine.

Det blev en anstrengende Omgang. Ude ved Baadehuset langs Seinens Bredder var der samlet Hundreder af Mennesker, som nok vilde have sig en gratis Filmsforestilling, og det fik de. Jeg maatte vise alle de Kunster, man kan foretage sig med en dansk Kajak; navnlig kæntre den og saa klatre op i den igen; jeg maatte tale ind i Mikrofonen baade paa Fransk og Engelsk og fortælle om min Tur, baade om den Del, der var lykkeligt overstaet, og den langt vanskeligere, som stod tilbage; og da saa det hele var forbi, da jeg troede, at jeg kunde holde Fyraften, kom der et andet Filmsselskab – det var »Fox-Film« – og bad mig gentage hele Forestillingen!

Og da de havde hele tre Lydkameraer og tilmed en hurtiggaaende Motorbaad at fotografere fra, kunde jeg ikke andet end føje dem. Og det var ogsaa Anstrengelserne værd den næste Dag at kunne sidde i Biografen og baade høre og se sig selv.

Blandt alle de mange Forberedelser til Turen, som jeg allerede har omtalt, var en af de vigtigste, at jeg var blevet Medlem af den franske Turistklub. Under den første Del af Rejsen gennem Frankrig havde jeg saa sandelig ikke mærket noget til de Fordele, som dette skulde bringe mig; men da jeg nu befandt mig i Paris, hvor Klubbens Hovedkontor laa, syntes jeg dog, at jeg vilde aflægge den et Besøg. Jeg gik derfor for at faa et Kort over Rhonefloden, et Kort, som var meget vigtigt, fordi denne Flod især om Efteraaret kan være meget farlig at befare.

Men jeg fik intet Kort af den simple Grund, at man ikke havde noget! Værre var det dog, at man meddelte mig, at det slet ikke var tilladt at sejle paa Rhone uden Lods! Først troede jeg selvfølgelig, at det var en Spøg; men de holdt fast ved det; saa trak jeg et Fotografi af »Viking« op af Lommen for at vise dem, at min Kajak absolut ikke var indrettet til at tage hverken Passagerer eller Lodser om Bord; men selv ikke dette kunde rukke ved de strenge franske Love.

Der var ikke andet at gøre end at lave gode Miner til slet Spil; foreløbig havde jeg Vanskeligheder nok at overvinde, før jeg i det hele taget naaede til Rhone; og saa maatte jeg se, om Flodpolitiet dér vilde prøve at gennemføre de strenge Lodsbestemmelser.

Det behagelige Liv i Paris var nu forbi; jeg skulde atter ombytte en god Seng med mit tynde Gummiunderlag og de rene Lagener med min trange Sovepose. Jeg skulde ikke længere sætte mig mageligt til Rette i en hyggelig Restaurant og bare forlange, hvad Spisekortet bød paa; nu var jeg atter min egen Kok og maatte nøjes med den simple, men sunde Kost, som jeg kunde tilberede paa min lille Primus.

Jeg var dog slet ikke ked af atter at skulle bruge mine Kræfter, for jeg vidste, at hvert Aaretag vilde bringe mig nærmere mit Maal, og at Vejen nu kom til at gaa gennem nogle af Frankrigs smukkeste Egne.

Paa Seine.

Hidtil havde jeg, bortset fra ganske korte Strækninger, haft Strømmen med mig; men nu maatte jeg – efter 16 Dages Driveri – tage særlig kraftigt fat for at kæmpe mig op ad Seinen og senere ad dens Biflod Yonne og saaledes naa til den store Bourgogne Kanal, der skulde føre mig over Bourgognes Højland til Saone Floden. Hidtil havde jeg jo befaret det Flodsystem, der fra det midtfranske Højland flyder mod Atlanterhavet; men for at komme ind i de Floder, der løber mod Syd til Middelhavet – Saone og Rhone – maatte jeg nødvendigvis ligefrem klatre op over netop dette Højland, der danner Vandskellet.

Og det blev en ordentlig Klatretur! Bourgognekanalen er ca. 140 Kilometer lang; men paa denne Strækning findes der ikke mindre end 190 Sluser! Saa vi blev ikke gode Venner. Man kan simpelthen ikke blive gode Venner med en Kanal, der har 190 Sluser, især naar Flertallet af samme Kanals Sluse-

vogtere ikke vil respektere Ens fuldkomment gode Papirer fra selve Indenrigsministeriet i Paris, som endog havde udnævnt min Kajak til at være et Fartøj »af første Klasse« med Ret til at passere alle den franske Republiks Floder, Kanaler, Havneanlæg og Sluser.

I Begyndelsen gik det saa nogenlunde; men saa traf jeg to flinke unge Franskmænd, som var paa Vej mod Middelhavet i en canadisk Kano, og de havde slet ikke nogen Papirer. »Godt,« sagde jeg til dem, »vi kan jo slaa en Handel af: I følges med mig og nyder godt af mit Slusepas og hjælper mig med at faa de tossede Vogtere til at respektere det, og saa faar jeg Lov til at sove i jeres Telt.« Det blev saa Aftalen, og jeg var ikke ked af den Ordning; Nætterne var nemlig begyndt at blive bitterlig kolde oppe i Højlandet – det var jo i September Maaned; jeg havde ofte maattet rulle mig sammen i min Dunpose og dog ligget vaagen af Kulde ved Kanalbredden, hvor det tit var ganske umuligt at finde Brænde til et varmende Baal. Men nu saa alt helt anderledes ud.

Det viste sig dog desværre snart, at vi havde set alt for lyst paa Tingene og ikke regnet tilstrækkeligt med de franske Slusevogteres Indstilling til Love og Paragraffer. Paa mit Regeringspas stod der, at Baaden »Viking« af København, 4,75 Meter lang og med et »Mandskab« paa en Mand havde Lov til at passere; og det kunde som sagt endda tit knibe; men der stod intet om to Franskmænd i en Kano, og Resultatet blev derfor en uendelig Række af Diskussioner, en haabløs Mængde Vrøvl. Tit og mange Gange maatte vi bære Kanoen udenom, og meget sjældent fik vi Lov til at faa begge Baade ind i en Sluse; skete det, var det næsten altid Resultatet af lange Underhandlinger, skønt to Baade jo ikke gjorde mere Ulejlighed end een.

Endelig fik vi en særlig Tilladelse udstedt til os tre, og nu gik det heldigvis betydelig raskere; men vi var alligevel glade, da vi naaede Saonefloden, ja

saa glade, at vi gav den sidste Sluse og dermed hele Bourgognekanalen et rungende Hurra, da vi gled ud paa Flodens Vand.

Nu gik det »ned ad Bakke«. For første Gang i lange Tider kunde man hvile paa Aarerne og dog komme af Sted; saa det varede ikke længe, før vi havde naaet Lyon; her tog jeg Afsked med mine franske Kammerater og begyndte nu alene den afgjort vanskeligste Del af min Flodtur. Rhone, der udspringer højt oppe i de schweiziske Alpers evige Sneregioner, er en meget hurtigt strømmende Flod med mange farlige Hvirvler, og den Dag, jeg startede, gjorde en voldsom Efteraarstorm sit til, at Vanskelighederne blev endnu større.

Jeg maatte tænke paa den Historie med Lodsens! Det lod ikke til, at man behøvede at tage denne Forordning saa højtideligt; i hvert Fald var der ingen i Lyon (hvor Saone flyder ud i Rhone), der lod til at ville tvinge mig til at tage Lods om Bord – eller rettere forbyde mig at ro videre, fordi der ikke var Plads til en saadan Herre i »Viking«; og een Trøst havde jeg da; selv om Rhone kunde være nok saa farlig, saa behøvede jeg ikke noget Øjeblik at være i Tvivl om, i hvilken Retning jeg skulde ro; det skulde Floden nok selv besørge, for den strømmede mod Middelhavet med en Fart paa 8 Kilometer i Timen,

»Viking«s egen. Fart laa omkring 7 Kilometer i Timen; det gav sammenlagt 15 Kilometer, naar jeg tog fat; saa hvis jeg vilde, kunde jeg have »gjort« Rhone i en Fart; men jeg var nu kommet til nogle af de smukkeste Egne, jeg havde set paa min Tur, og da jeg gerne vilde nyde Naturen saa meget som muligt, tog jeg den med den største Ro.

Da jeg altsaa var startet uden Lods, maatte jeg jo sørge særlig for, at jeg ikke gik hen og begik nogen Dumheder. Jeg havde nøje studeret de Kort, jeg kunde faa set paa, og jeg vidste nu saa nogenlunde, hvor de farligste Steder var; mine Ting var godt beskyttet af de vandtætte Poser, og Kajakken

var lukket paa Eskimo vis; men selv da var der altid Mulighed for Ulykker; jeg kunde kæntré, eller der kunde gaa Hul i Baadens Sejldugsdække, hvad slog Følge med; det var en ung Pige og to unge Mænd, der var startet fra Genfersøen i deres Gummi-foldebaade, og som nu var paa Vej ned til Middelhavet; vi kunde altsaa følges ad til Marseille, og det enten det nu skete ved, at jeg stødte paa en spids Sten eller paa et Søm i en af de mange Bjælker eller Planker, der drev paa Floden.

Vienne ved Rhone.

Det var iøvrigt navnlig Passagen under de store Broer, der var farlig; Flodens kraftige Strøm fik nemlig Vandet til at hæve sig op til en vældig Pukkel foran de store Bropiller, og bag disse Piller, paa den anden Side af Broen, dannedes ofte kogende og sydende Hvirvler, der spillede Bold med mit spinkle Fartøj – eller snarere kørte i Ring med det.

Saa en Dag traf jeg nogle unge Tyskere, som jeg blev et meget fornøjeligt Følgeskab – og en Tur, rig paa Oplevelser og uforglemmelige Indtryk.

Rundt om os til alle Sider hævede Sydfrankrigs Bjerger sig, dækket af frodige Frugtplantager og Vinhaver. Det var netop i Vinhøstens Tid, og vi fik ganske gratis alle de Vindruer, vi kunde spise: store, saftige, grønne eller blaa Druer – og desuden

Figener, ikke de kedelige, fladtrykte, tørre Figener, man spiser i Danmark, men friske, lilla, pæreformede Frugter.

I Avignon er man af gode Grunde tvunget til at overholde Reglementet om ensrettet Kørsel.

Daglig passerede vi interessante gamle Byer fra Romertiden, og om Natten slog vi Lejr i Læ af gamle Ruiner fra Maurernes eller Korstogenes Tid; gamle, stolte Ridderborge, dier dog nu alle var meget forfaldne og forsømte. Men der var noget meget eventyrligt og romantisk ved at være Nabo til et gammelt Vagttaarn, mens Vinden susede gennem de nøgne Mures Skydeskaar, eller Flagermusene svirrede frem og tilbage over de mange Tinder paa de vældige, tykke Mure, der stod plantet dybt i Klippegrunden og hævede sig dystre mod den provencalske Nathimmel.

Alt gik saaledes paa bedste Maade, og vi var begyndt at tro, at vor Rhonefart skulde vedblive med at være den rene Idyl. Men man skal aldrig glæde sig for tidligt! Det værste var endnu tilbage.

Vi var startet en Morgen fra Avignon. Vi havde kamperet tre Dage i Pavernes gamle By og blandt andet interesseret beundret Paveslottets vældige Kolos, der hævede sig højt over de almindelige Huse og den store Fæstningsmur, der omgav hele Byen; vi havde ogsaa besøgt Flodens anden Bred, hvor det enorme Fort Saint André hævede sine strenge Tvillingtaarne højt over Olivenlunde og Vinmarker. Og nu skulde vi videre; Aries var vort Maal; det skønne Aries, der ligger der, hvor Rhones Delta begynder.

Men næppe var vi kommet godt i Gang med at ro, før et frygteligt Uvejr brød løs over os. Selv i Sydamerikas Tropeegne har jeg aldrig oplevet saa voldsomt et Uvejr, saa overvældende et Regnskyl. Inden vi kunde forhindre det, var vi fire skilt fra hverandre. Regnen strømmede ned saa tæt, at vi næppe kunde se ti Meter frem for os, og vi maatte lade staa til, bide Tænderne sammen og holde Tungen lige i Munden, mens vi kæmpede for at styre uden om de værste Hvirvler og Skær.

Vi havde planlagt at gøre Holdt i Tarascon for at spise; men der blev ikke nogen Frokostpause den Dag! Det var saamænd et helt Mirakel, at vi ikke alle fire fik vore Baade knust mod den store Jernbanebro, der her krydser Rhone. Jeg blev selv grebet af den rasende Strøm og ført hjælpeløs af Sted mod en af Broens Stenpiller; jeg troede allerede, at det hele var forbi, at »Viking« var fortabt, at jeg selv skulde til at svømme for Livet, og at jeg i hvert Fald ikke kom roende til Nizza i denne Omgang. Foran mig brusede Vandet i brede, forvirrede Bølger og Hvirvler; men saa i allersidste Øjeblik var det, som om en usynlig Haand greb fat i »Viking« og førte den bort fra Bropillen, midt ind under Brobuen og videre ned ad Floden.

Det lettede! Men hvor var de andre? Efter at have skilt os fra hverandre, havde Strømmen paa mærkelig Maade netop ført os sammen igen her i Tarascon, saa at vi næsten samtidig rutschede mod Jernbanebroen; men nu troede jeg, at de igen var blevet væk; var de trukket ned af Hvirvlerne?

Regnen stilnede heldigvis af et Øjeblik, og nu fik jeg Øje paa dem skraat bag ved mig. Kort efter havde de naaet det vanskelige Sted – og heldigvis slap de lige saa heldigt fra det som jeg.

Regnen tog desværre straks fat igen – og med øget Styrke. Resultatet var, at vi atter kom bort fra hverandre. Værst var det, at vi nu nærmede os det Sted, hvor Rhone deler sig i to Grene – Store og Lille Rhone. Vi skulde følge Store Rhone; men hvordan skulde vi klare den Historie. Store Rhone løb til venstre, men hvis man holdt for meget til venstre, løb man den allerstørste Risiko for at støde paa Bredden. Der var atter kun eet at gøre: – at lade staa til og drive med Strømmen.

Pludselig saa jeg en By foran mig – eller rettere nogle graa Stensætninger, der tydede paa at være Kajmure i en By. I en Fart fik jeg styret »Viking« ind 'til dem, fik grebet fat i et Fremspring og holdt fast. Kort efter stod jeg – ja ikke paa *tørt* Land, men i hvert Fald med fast Grund under Fødderne.

Jeg var i Aries.

Men det bedste af det hele var, at mine Venner ogsaa var naaet dertil. Vi fandt hinanden nede ved Havnen, drivvaade, forkomne, men glade, fordi vi var i Live; vi havde hver især anset de andre for fortabte.

Nu fik vi skiftet Tøj; jeg siger ikke »taget *tørt* Tøj paa«, for vi havde intet; men i en gammel ussel Kirkeruin, der blev benyttet som Æselstald og Affaldsplads, tog vi det vaadeste Tøj af og trak i noget, som var lidt mindre drivende vaadt; og trods al Snavset og Raaddenskab forekom de gamle Hvælvinger, der holdt Vandet ude, os bedre end noget Slot, i

hvert Fald foreløbig, indtil vi fandt et Hotel, hvor vi kunde nyde Civilisationens Goder.

Den næste Dag skinnede Solen atter over Sydfrankrig; men da vi læste Aviserne, viste det sig, at Orkanen havde raset med uhørt Voldsomhed over hele Rhondalen og langs Middelhavets Kyst, hvor flere Byer var blevet ødelagt af Oversvømmelser.

I Aries tog jeg nu Afsked med mine tyske Venner for selv at fortsætte ned gennem Rhones Delta. Det var helt uhyggeligt at ro paa Floden, selv nu, da Uvejret forlængst var forbi; overalt flød der døde Dyr, der sammen med afrevne Grene og Bohave fra ødelagte Huse dannede hele Øer, som blev kørt rundt og rundt af Strømmen paa dens Vej mod Havet. Saa jeg maatte styre særlig forsigtigt, for at ikke »Viking« ogsaa skulde blive til et Stykke Vraggods.

Cowboy fra Camargue.

Heldigvis naaede jeg dog mit første Maal uden større Besvær. Rhones Delta er et meget særpræget Land, der kaldes »Camargue«, og i dette Slette- og Sumpland lever der en Slags Cowboys – beredne Kvæghyrder, som man ellers kun, kender dem fra Nordamerikas store Prærier eller fra Argentinas Pampa. Og som. tidligere Cowboy i Argentina og

U. S. A. maatte jeg nødvendigvis ud og studere disse Kollegers Liv.

Det blev en meget fornøjelig Visit, ikke mindst fordi jeg i Tilgift fik besøgt de vældige Saltindvindingsanlæg, der findes i Camargue. Her ledes Middelhavets salte Vand ind i store Bassiner, hvor det faar Lov at fordampe, indtil Saltet bliver tilbage som store Krystaller; saa ligner Bassinerne vældige kunstige Skøjtebaner; dette varer dog kun kort, for nu kommer Arbejderne og begynder at tage Hul paa Saltlagene; de skovler dem i lange Tipvognstog og kører nu det snavsede, rødlige Salt til den første Rensning; derefter skovles Saltet i mægtige Bjerge, for sidenhen atter at transporteres til den endelige Rensning i vældige Fabrikker, hvorfra det endelig udgaar som fint, rent Bordsalt.

Fra Camargue gik Turen videre til Marseille, og paa denne Strækning var jeg ude for en af de ejendommeligste Oplevelser paa min Tur. Jeg roede gennem et Bjerg! Endda hele 7 Kilometer gennem et Bjerg. Men det trænger vist til en nærmere Forklaring.

Nord for Marseille ligger der en meget stor Lagune et helt lille Hav, ved hvis Bredder der findes meget store Fabrikker og et Par vigtige militære Flyvestationer; da de omtalte Fabrikker blandt andet omfatter store Olieraffinaderier, der er af Vigtighed for den franske Middelhavsflaade, som har sin Basis i Toulon, har den franske Stat ment det klogt at bygge en Kanal, der forkorter Søvejen for den Skibsfart, der gaar mellem Lagunen og Marseille og videre til Toulon. Dette er saa sket ved at bore en Kanaltunnel gennem en stor Bjergryg, der ligger Nord for Marseille. Og derved er den saakaldte *Canal du Rove* opstaaet.

Det var den, som jeg nu skulde igennem. Og det, som straks slog mig som underligt, var, at den var bælgmørk. Det var mærkeligt, at den franske Stat her havde brugt Millioner af Francs til en Tunnel,

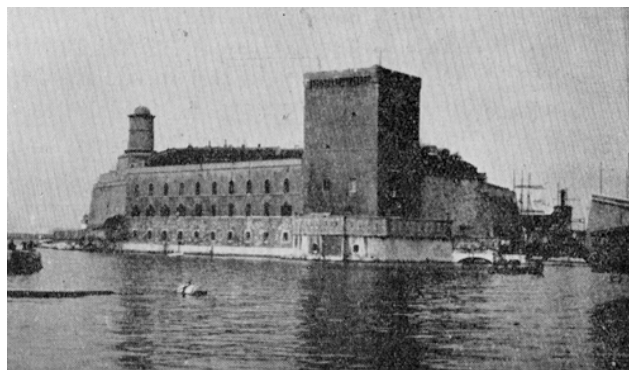
men ikke en Centime til lidt elektrisk Belysning. Og selvfølgelig var Elementet i min lille Lommelygte netop brændt næsten helt ud den Dag. Det gjorde det hverken lettere eller behageligere at ro gennem dette vældige Rør.

Sydens varme, fugtige Luft blev inde i Bjergets kølige Mørke forvandlet til en hel Regn; tunge Draaber faldt uophørligt fra det slimede Loft ned i Hovedet paa mig, og Gang paa Gang stødte mine Pagajblade paa Rørets Sider. Jeg kunde heller ikke lade være med at tænke paa, hvad der vilde ske, hvis jeg pludselig i Mørket var stødt paa et Stykke Drivtømmer med Søm i; saa vilde min Kajak være punkteret, og jeg vilde unægtelig være kommet i en ualmindelig ubehagelig Situation; det kunde være blevet til en Svømmetur paa 3½ Kilometer i Bælgmørke ud mod det lille gule Hul, der viste mig, hvor Kanalen mandede ud i den friske Luft og det straalende Solskin.

Men jeg slap da ud paa normal Maade. Med eet laa Marseilles travle Havn foran mig. Kanalens døde, stille Vand blev afløst af grønne Bølger, og selv om den sidste Del af Turen ind til den egentlige Havn var alt andet end let paa Grund af en meget ubehagelig Vind og krap Sø, var det dog betydelig mere tilfredsstillende at kæmpe med Vanskeligheder, man kunde se, end at ro frem gennem Mørke og føle ubestemmelige Farer lure paa sig.

Jeg blev nu i Marseille i nogle Dage – ikke egentlig fordi jeg syntes om Byen, nej snarere fordi jeg fandt den saa snavset og ækel, at den var et nærmere Studium værd. Jeg har ellers nok set skumle og svinske Kvarterer i Sydamerikas Havnebyer; men Marseille slog alle Rekorder. Alt synes her at gaa paa bedste Beskub. I Gaderne, der omgav den gamle Havn, og hvor Fiskehandelen gik for sig, flød det overalt med raadne Rester af de utroligste Fisk og Havdyr, som kun findes i Middelhavet. Andre Kvarterer var præget af andre Varer og andre Folk;

i en lang snæver Gade holdt Araberne til, og de lod til at kunne slaa endog de indfødte Marseilleanere i Grisethed. Overalt var der Forfald og Uorden. Huse, der truede med at falde sammen, var blevet afstivet med svære Bjælker, som løb tværs over Gaden og umuliggjorde al Trafik undtagen den, der bevægede sig til Fods..

Fremmedlegionens Fort i Marseille.

Men en egen Maleriskhed kunde man ikke frakende denne store Middelhavsby. Det var ikke mindst interessant at staa foran Indgangen til det store, strenge Fort Saint Jean og se civilklædte unge Mænd gaa ind gennem den tunge Port og i samme Sekund være forvandlet til Rekrutter i Fremmedlegionen. Her modtager de deres første Uddannelse – og snart kan man, som jeg gjorde det, se dem sejle bort til Afrika eller Asien paa de store Troppe-transportskibe, der daglig forlader Marseille.

Jeg havdel ogsaa en anden Grund til at blive nogle Dage i Byen, jeg vilde hvile mig ud paa Forskud til min Rejses sidste og vanskeligste Del: Turen langs Sydfrankrigs Klippekystr, som jeg nu maatte tilbagelægge i Oktober Maaned. Det havde fra første Færd været min Hensigt at naa Middelhavet i hvert Fald i September; men efterhaanden, som jeg kom frem gennem Landene, opdagede jeg saa mange Ting,

der nok var et nærmere Studium værd, at jeg blev fristet til at tage den med Ro. Jeg var jo heller ikke ude for at slaa Rekorder, selv om jeg nok var opsat paa at vise, at det virkelig var muligt at ro gennem Europa i en Kajak.

Nu laa de sidste 260 Kilometer foran mig. Jeg havde intet Søkort – men det kunde nok gaa, da »Viking« jo ikke hørte til de særlig dybtgaaende Skibe! Kun et almindeligt Automobilkort skulde vise mig, hvor der laa Byer og Bugter, som kunde give mig Læ og Sikkerhed. Og saa maatte jeg ellers stole paa det Held, der hidtil syntes at have fulgt mig, og paa mine egne to Arme, som jo nu unægtelig var blevet grundigt trænede til at holde »Viking« i Gang.

Chateau d'If.

Udenfor Marseille laa der dog en Ø, som jeg ikke kunde passere, hvor travlt jeg end havde. Det var Øen If med den vældige Fæstning *Chateau d'If*, der gennem hele Frankrigs Historie har været berømt og berygtet som Statsfængsel. Og dog er Chateau d'If blevet endnu mere berømt gennem Alexandre Dumas' Roman »Greven af Monte Christo«. Hvem kender ikke – enten fra Romanen eller Filmen af samme Navn – den tapre Sømand Edmond Dantes, der hensmægter som Fange i en af Chateau d'Ifs

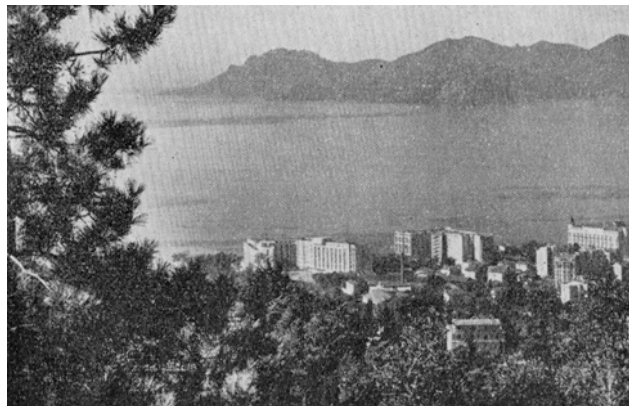
Celler, men som redder sig ved at bore en snæver Gang ind til sin Nabo, den gamle Abbed. Abbeden dør, og hans Lig skal kastes i Havet; men Dantes, den senere Greve af Monte Christo, har fjernet Abbedens Lig og selv syet sig ind i den Sæk, hvori det laa. Han kastes i Havet – og redder sig i Land, Saa levende har Dumas skildret dette Drama, at mange Mennesker er blevet overbevist om, at Edmond Dantes virkelig har eksisteret; og denne Overbevisning skal nok blive slaaet endnu mere fast, naar de besøger Fæstningen paa If. Her har man nemlig udnyttet Folks Sensationstrang til det yderste. En af Cellerne bærer Edmond Dantes' Navn, og de besøgende faar – mod en rigelig Betaling selvfølgelig – Lov til at betræde det Rum, hvori han »henlevede saa mange Aar af sin Ungdom. Men det er ikke nok med det; en foretagsom Mand – det er vist ham, der sælger Postkort af Øens Seværdigheder indbefattet Edmond Dantes og den gamle Abbed – har boret et Hul fra Dantes' Celle til Abbedens; og ingen ordentlig Turist undlader at følge Opfordringen til at krybe gennem dette snævre Hul og derved faa Lejlighed til at sætte sig ind i den stakkels Sømands Situation. At man yderligere derved tvinges til at købe et lille Tællelys af den smarte Turistfører, det nævner jeg bare for en Fuldstændighed«. Skyld.

Efter denne lille, men langt fra kedelige Afbrydelse tog jeg kraftigt fat paa de 260 Kilometer. De første Dage gik det godt nok; jeg roede langs en vild og forrevne Kyst med dybe Fjorde, der paa mange Maader mindede om Norges; men saa en Morgen, da jeg var startet tidligt og i tilsyneladende godt Vejr for at naa fra La Ciotat til Toulon, blev jeg pludselig overrasket af en Storm, der kom susende med hele en Efteraarstormes Vælde ovre fra Afrika. Fra Sydvest kom den, og det var unægtelig den allerværste Retning, den kunde have. Bølgerne ramte »Viking« skraat bagfra og »vred« den om, lagde den paa langs

af Bølgedalene, saa at den hvert Øjeblik var udsat for at blive kærtret.

Der var ikke Tale om at vende om eller søge mod Land, for ethvert Forsøg paa Landing paa den forrevne Klippekystr, jeg befandt mig udfor, maatte anses for haabløst – ja ensbetydende med Døden, saa jeg maatte stole paa »Viking« og se at naa frem til mit Maal, til Flaadehavnen Toulon, der desværre laa ikke mindre end 44 Kilometer fremme.

Jeg overdriver ikke, naar jeg siger, at det blev den værste Dag i mit Liv. I otte endeløse Timer kæmpede jeg med Stormen. Havet var i vildt Oprør, og de store, skumtoppede Bølger kom brusende bag mig og hamrede mod mit skrøbelige Fartøj. Ikke et eneste Sekund turde jeg slippe min Pagaj, for min eneste Chance for at komme i Havn var at holde Baaden i konstant og støt Bevægelse. Det var unægtelig ikke særlig morsomt at undvære baade Mad og Drikke i otte Timer, samtidig med at jeg maatte bruge alle mine Kræfter – ja, næsten lidt til.

Cannes.

Heldigvis holdt mit Sejldugsdække over Cockpitabningen; var det blot een Gang sprunget af, vilde Kajakken være blevet fyldt med Vand, og saa havde jeg ikke kunnet skrive denne Beretning; i bedste

Fald vilde den saa have heddet »København – La Ciotat i Kajak«.

Et Par Gange søgte jeg ind mod Kysten for at se, hvordan Forholdene var; men der saa blot endnu farligere ud, fordi Bølgerne blev slaaet tilbage fra Klipperne, og Vandet omkring mig formeligt kogte.

Men jeg naaede altsaa Toulon!

Det var ikke min eneste Storm, men heldigvis den værste. Efter nogle Dages Hvil i det smukke Toulon roede jeg videre langs den herlige Riviera, og selv om der atter kom urolige og stormfulde Dage, saa var der dog endnu flere solfyldte, som lod mig nyde Naturen i al dens Pragt. Men der var stadig Vanskeligheder at overvinde. Tit og mange Gange maatte jeg søge Land i Mørke, kun vejledet af Bølgernes Skvulp mod de fremspringende Skær. Var Dagene i Reglen varme, saa var Nætterne til Gengæld meget kolde. Og det var alt andet end behageligt at maatte krybe sammen i sin lette Sovepose paa den bare Jord og paa denne udsatte Kyst i Oktober Maaned. Men jeg var efterhaanden blevet godt hærdet, og jeg fik let varmet baade Muskler og Knogler op hver Morgen, naar jeg tog fat paa at padle mig frem mod Maalet.

Alt faar jo en Ende – ogsaa en Kajaktur gennem Europa. Ofte, naar de ensformige Kanalstrækninger i Nordtyskland og Holland havde kedet mig, eller naar Bourgognekanalens mange Sluser og uvenlige Slusevogtere havde gjort mig lumsk ærgerlig, havde jeg længtes efter den Dag, da »Viking« skulde bære mig det sidste Stykke ind gennem Nizzas Havn; og da saa Dagen endelig oprandt, da jeg en stille Oktoberaften roede den sidste halve Kilometer i Retning af de to Havnefyre, der markerede Indsejlingen, og videre frem mod Baadklubbens Bro, saa var jeg inderlig ked af det.

Saadan kan man skifte Sind. Nu var Turen jo forbi; nu laa alle de mærkelige Oplevelser baade med

Mennesker og med Naturen bag mig; Eventyret var naaet til allersidste Linie i allersidste Kapitel. Jeg husker, hvordan jeg med eet følte en underlig Trang til at trække Slutningen ud, ja, jeg gav mig endog til at ro saa langsomt, som det var muligt for ligesom at trække Ankomsten til Nizza ud.

Men til sidst var jeg der dog, og da jeg endelig trak min lille, grønmalede Kajak op paa Landingsflaaden, samlede alle mine Følelser i en Taknemmelighedsfølelse mod »Viking«. Det var jo den, der havde gjort det muligt for mig at ro gennem hele Europa, at besøge fem Lande, at passere over 300 Sluser og at tilbagelægge ialt 3200 Kilometer uden et eneste virkelig alvorligt Uheld, i hvert Fald uden et Uheld, der havde hindret mig i at naa frem til mit Maal.

Jeg husker endnu tydeligt, hvorledes jeg klapede den døde Baad paa dens slidte Sejldugsside, som om den havde været en trofast Hund. Saa var Turen endt. Men trods al Vemod over Eventyret, der nu laa bag mig, var jeg selvfølgelig glad. Jeg var glad, fordi jeg havde lært Europa at kende paa en ny Maade; jeg var glad, fordi jeg nu havde fulgt hver Meter af den »Vandvej«, jeg om Vinteren havde trukket op med Blyant paa mit lille Atlas, og jeg var glad, fordi jeg trods alle Besværligheder havde mødt saa megen Venlighed fra Folkene i de Lande, jeg havde passeret – fra Bønder og Fiskere i Danmark, fra Nordtysklands Ungdom, der altid hjalp mig frem; fra de raske Drengene i Delfzijl, der løftede »Viking« op over det slimede Dige, fra jævne Mennesker i Belgien og djærve, muntre Flodskippere paa Frankrigs Floder og Kanaler.

Men gladest var jeg vel nok, fordi min Plan, som saa mange havde betegnet som »tosset«, nu var blevet gennemført; fordi jeg havde naaet mit Maal.